

Отгов. редакторъ : Прот. Дим. Андреевъ
Помощ. редакторъ : Ал. Харизанова

„Божии гласъ“ излиза съ благословението на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕН ЛИСТЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва и прогимназиитѣ.

Урежда
редационенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

Поклонъ предъ паметта на ЦАРЯ ОСВОБОДИТЕЛЪ НА БЪЛГАРИЯ АЛЕКСАНДЪРЪ II.

На 1 мартъ, старъ стилъ, 1881 година, точно преди 61 година, загина отъ злодейска ръка, нашиятъ незабравимъ благодетелъ рускиятъ царь Александъръ II.

Той ни освободи отъ 500-годишното ни робство. Заради своето богоугодно дѣло, той получи незаслужената отплата отъ крайнитѣ руски болшевишки елементи — анархиститѣ, и умрѣ мъченически.

Въ Петроградъ, въ Петро-Павловския катедраленъ храмъ, се намираха доскоро гробовѣтѣ на всички умрѣли руски императо-

ри. Това бѣше едно голѣмо здание, богато украсено. Отъ лѣвата му страна — вжтре, по срѣдата на храма, единъ до другъ бѣха гробовѣтѣ на императоритѣ Александъръ II и Александъръ III. Тѣ бѣха отъ чистъ бѣлъ мраморъ, и надъ тѣхъ винаги горѣха кандила. А по тѣхъ отгоре наслгани и повесени систематично златни, сребърни и др. скъпоценни вѣнци отъ тѣхнитѣ почитатели европейски царе, князе и др.

Отъ тѣхъ днесъ нищо не е останало. Болшевикитѣ всичко

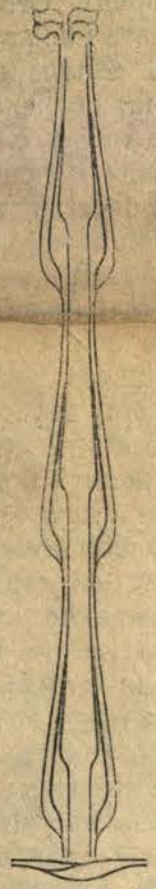
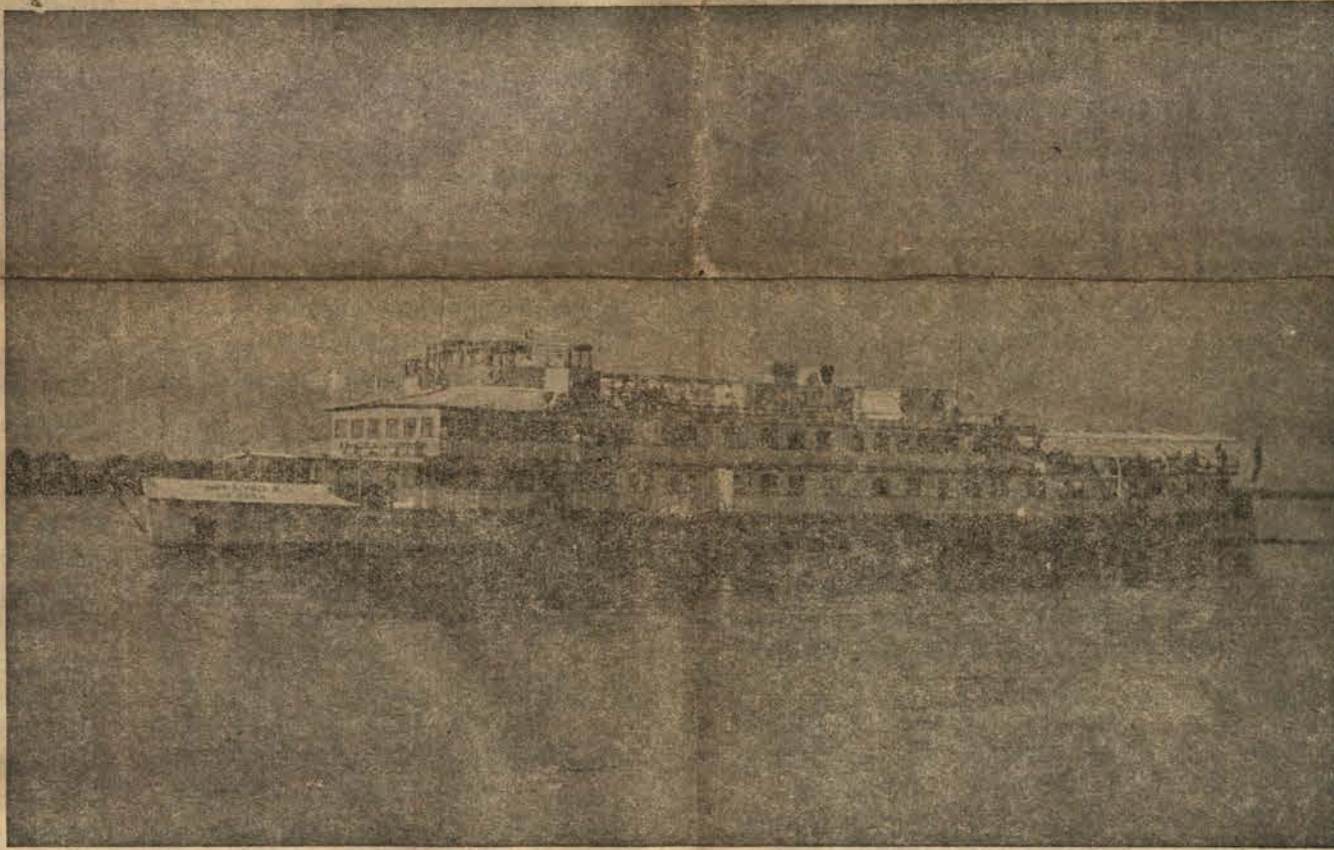
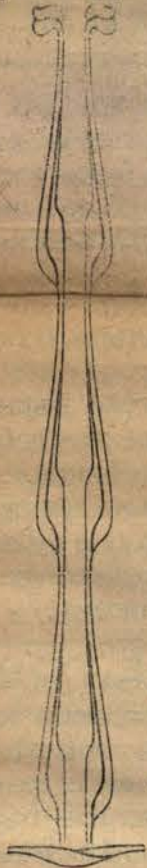
сж унищожили, заличили и отвлели.

За насъ българитѣ паметта на царя Александра II е скъпа. Всерусийскиятъ императоръ Александъръ II не бива никога да се забравя. Въ църковнитѣ си служби ние винаги го споменаваме и се молимъ за него. Но не стига само това. Винаги трѣбва да му благодаримъ и молимъ Бога за неговата великодушна душа. Особено тази година, ние не можемъ да не подчертаемъ великото въ неговата велика и благородна душа. Да, тази го-

дина за пръвъ пжтъ ние пре- праздуваме 19 февруарий старъ стилъ (3 мартъ новъ стилъ) освобождението на България въ мечтанитѣ ѝ отъ царя Освободителя императоръ Александъръ II граници — Санстефанска България.

Ще следва, мили български деца, и вие въ своитѣ молитви този денъ да измолите отъ Бога вѣчна паметъ на този голѣмъ нашъ благодетелъ.

Поклонъ предъ неговата свѣтла паметъ!

Нашата гордостъ — новиятъ луксозенъ Дунавски пжтнически параходъ Царь Борисъ III.

Люб. Бобевски

ПАКЪ СВОБОДНИ

Сипна се зората златна,
Сипна и изгрѣя,
И вѣтрецъ на волностъ лъхна,
Лъхна и повѣя.

Маршове за свободата
Гръмнаха широко,
И заседнаха въ душата
Здраво и дълбоко.

И оковитѣ на робство
Рухнаха сломени,
Екнаха „ура“ възторжно
Съ чувства вдъхновени.

Че България велика
Въжделени цели
Е постигнала, ликува
Въ роднитѣ предѣли!

Благослови презъ новата година,
О, Господи и моята родина.
И гдето българинъ на Тебъ се моли,
Да нѣма тамъ неправди и неволи.
С. Чилингировъ.

СЛЪНЦЕТО НА СВОБОДАТА

Игрѣя слънце въ небето,
Мъгли се сиви вдигнаха,
Потъна робство въ земята,
Честити пакъ дни настаха.

Полето екна отъ пѣсни
На млади, стройни овчари,
Поели рано на паша
На уста съ медни кавали.

Горитѣ китни, зелени
Оглашатъ птички игриви,
Потоци бистри, студени,
И водоскоци шумливи...

Сърдцата биятъ щастливо
И сърадоствъ свѣтла въ гърдитѣ
Че нѣма вече съ неволи
Да ни гощаватъ вразитѣ!

Истинската религия е въ
това: да чувствуваме въ се-
бе си закона, който стои по-
горе отъ човѣшкитѣ закони.
За добритѣ нѣма нужда
отъ закони.
Законитѣ се пишатъ
злитѣ.

СИЛАТА НА ВЪРАТА

Имаше нѣкога едно малко хубаво момченце. То вѣрваше силно въ Бога и се уповаваше на своята вѣра. Но бащата бѣше невѣрникъ. Заради това, той отклони момченцето отъ благодатната му вѣра. То дълго плака, но нѣмаше що да стори.

Мина се доста време, откакто бащата накара момченцето да се откаже силотъ отъ вѣрата въ Бога. Но нѣщо мжчеше и гризѣше душата на бащата. Най-после той заболѣ. Бѣше на смъртно легло. Момченцето се грижеше за баща си и наумъ се молеше за него. Дойде свещеникътъ да причисти болния.

Момченцето не се стѣрпѣ и извика:

— Татко, позволи ми да се помалая на Господа-Бога за тебе. Моята вѣра и Богъ ще те спасятъ.

— Помоли се, чедо! — едвамъ

продума бащата, и прие причастието.

Свещеникътъ си отиде. Момченцето паднало на колѣне устърдно се молѣше.

И стана чудо. Следъ една седмица бащата оздравѣ. Силната вѣра на момченцето го спаси. То скачаше радостно и разправяше на другаритѣ си за случилото се. Бѣше толкова радостно и мислѣше, че и природата ликува заедно съ него.

Ходѣше много често на църква.

Единъ денъ се срещна съ свещеника. Той му каза:

— Браво, момченце! Ти си ималъ много силна вѣра въ Бога. Силата на твоята вѣра, спаси твоя баща. Бжди винаги така силно вѣрвашъ, както си билъ и до сега и Богъ винаги ще те закриля.

Ангелъ п. Мариновъ,
I Срѣд. прогимназия, Варна